

[Elgaard.]

tid, der er gået siden den sidste store debat, vi havde her, i og for sig kunne have sparet denne debat, men sådan er det nu ikke blevet. Jeg vil derfor også gerne fremsætte nogle få udtalelser.

Det er givet, at regeringen har måttet søge sin tilslutning fra sag til sag. Det er også givet, at der til det lovgivningsarbejde, der er gennemført, har været ydet støtte fra forskellig side, men jeg tror, jeg har lov til at sige, at det i overvejende grad har været rigsdagens liberale partigrupper, som har samarbejdet i denne rigsdagssamling. Dog må man vel her sætte et lille minus ved retsforbundet, hvis veje ikke altid var lige og i forskellige situationer har bugtet sig på en noget sælsom måde. Partiet synes endogså i færd med at tage afstand fra sin tidligere voldsomme modstand mod tilskudspolitikken, i hvert fald hvad børnetilskuddene angår. Men selvom regeringen således har måttet arbejde med skiftende flertal, tror jeg, man ud fra en nøgtern bedømmelse må erkende, at der hele tiden har været sigtet mod et bestemt mål, nemlig det at få landets økonomi således saneret, at restriktionerne kunne falde og friere økonomiske forhold tilvejebringes, og jeg tror, at en retfærdig bedømmelse vil erkende, at der er nået vigtige skridt i retning af at bedre vor økonomi og frigive vor samhandel med udlandet. Betalingsbalancen er væsentligt rettet op, og liberaliseringen er ført frem til 75 pct.

Det vil her føre for vidt at opregne alt, hvad der er sket på den økonomiske lovgivnings område, men nogle hovedtræk må dog nævnes.

Der er ikke i den rigsdagssamling, som nu er ved at slutte, når bortses fra væne-skatte, sket ændringer i opadgående retning, hvad den direkte beskatnings satser angår, og også forbrugsskatterne er forlænget så temmelig uændrede eller dog således, at de i alt væsentligt indbringer det samme provenu som førhen. Når det trods stigende udgifter for staten har været muligt at undgå egentlige skatteforhøjelser, skyldes det dels, at de stigende indtægter for borgerne medfører større skatteindtægter, dels at man har fundet det forsvarligt at slække på kravet om overbudgettering. Alt dette betyder naturligvis ikke, at regeringspolitikken ikke fortsat har til mål at bekæmpe inflationen; det betyder blot, at man vil afvente den almindelige konjunkturudvikling, der jo i øjeblikket i verdensøkonomien har tydelige tendenser i retning af prisfald; før man lægger sig fast på, hvad der videre

skal foretages. Slår et udefra kommende prisfald virkelig igennem herhjemme, mister en inflationsbekæmpende politik jo sin mening. Regeringen har da også bebudet, at den til efteråret, når forholdene forhåbentlig, hvad prisudviklingen angår, er mere afklarede, vil tage den økonomiske politik op til revision, og i forbindelse hermed er det også tanken at komme med en reform af vor skattelovgivning, der tager sigte på at afskaffe den mellemkommunale udligningsfond, ændre erhvervsskatten og omlægge amtsskatterne. En sådan skatte-reform i forbindelse med en ændret byrdefordeling mellem stat, amt og kommune er i høj grad tiltrængt og vil sikkert blive hilst med tilfredshed, om den gennemføres.

Der har især fra socialdemokratisk side været anket over, at regeringens inflationsbekæmpende politik førte til en sådan knaphed på penge, en sådan kreditstramning, at det skabte arbejdsløshed. Det er vel rigtigt, at arbejdsløsheden en tid her i foråret har været en lille kende over den i det tilsvarende tidsrum sidste år, men forøgelsen er i virkeligheden meget lille og, som den seneste udvikling tyder på, af forbigående karakter.

Regeringen har da også, når der syntes fare for, at stramningen gik for vidt, foretaget lempelser. Nogle har endog ment, at disse lempelser til tider var for store. Jeg tænker her bl. a. på den kritik, der har været fremme over forslaget om udlodningen af de 300 mill. kr. Marshallpenge til investering i erhvervslivet.

Det må dog her huskes, at vi er forpligtet til at anvende Marshallhjælpens danske kronebeløb dels til pengesanering, dels til fremme af produktionen, og tager man dette i betragtning, synes jeg, de trufne dispositioner er fuldt forsvarlige, idet der jo virkelig her er tale om en långivning, sigtende til at bringe vort produktionsapparat i bedre stand. Jeg vil dog ikke lægge skjul på, at jeg betragter denne lovgivning som rent situationsbestemt; set på længere sigt er statsfinansiering af erhvervslivet i stor stil næppe af det gode. Det må også her være målet at nå frem til i videst muligt omfang at undgå statens indblanding, således at erhvervslivets finansiering kan foregå ad de normale kanaler.

Af lovgivningsresultater, der peger hen mod mere normale forhold, må også nævnes, at prisbindingerne for landbrugsvarer er faldet bort. Det er klart, at det bidrag, der her fra landbrugets side blev givet til saneringen af vor økonomi, ikke kunne opret-